

[Handelsministeren.]

myndighed, og en sådan afgørelse kan, ligesom monopolrådets afgørelser, ikke indbringes for handelsministeren, men kun for monopolankenævnet og derefter med rekurs til domstolene. Det er altså alene tilsynets ansvar i dets egenskab af monopoltilsyn, det her drejer sig om, og det er alene tilsynets ansvar i denne egenskab, om man ved indgreb over for renteaftalen skal søge at få rentemarginalen nedsat.

Tilsynet har givet mig følgende begrundelse for, at der ikke er skredet ind, som jeg skal citere fra tilsynets skrivelse:

„Tilsynet har naturligvis bemærket, at indlånsrenten ved den ændring af renteaftalen, der var en følge af diskonto-forhøjelsen i maj 1969, ikke fulgte diskontoen op med 2 pct., men kun hævedes med 1-1¼ pct. Når man ikke foretog sig noget over for pengeinstitutterne i den anledning, skyldtes det i første række, at man i konsekvens af den hidtil fulgte linje, hvorefter eventuelle indgreb i aftalen skulle koordineres med Danmarks Nationalbanks pengepolitik, var i forbindelse med Nationalbanken, som havde den opfattelse, at pengepolitiske hensyn talte imod en større forhøjelse af indlånsrenten, og at man i øvrigt ventede, at udlånsrenten i betydeligt omfang ikke ville blive forhøjet med de fulde 2 pct. Tilsynet mente i den foreliggende meget ekstraordinære situation ikke at kunne anlægge nogen anden vurdering. Man tog herved i betragtning, at der forhandlede med pengeinstitutternes organisationer om ændringer, der ville gøre aftalen mindre bindende for de enkelte pengeinstitutter end tidligere.

Om resultatet af disse forhandlinger henviser tilsynet til den i folketinget omdelte beretning af 5. september 1969 om den af tilsynet i henhold til monopolloven udøvede virksomhed.“

Jeg kan henholde mig til denne udtalelse.

Dagmar Andreasen: Jeg takker for redegørelsen; det er jo ikke særlig tilfredsstillende at få at vide, at det har man faktisk ikke rigtig nogen indflydelse på, men det må jeg naturligvis tage til efterretning.

Jeg har imidlertid forstået, at aftalen om, at ikke alle udlånsrenter steg med 2 pct., mest

praktiseredes sådan, at renten af de kortfristede lån godt nok blev hævet med 2 pct., men de langfristede gjorde det ikke. Derfor har jeg lyst til at spørge handelsministeren, hvis handelsministeren i øvrigt er i stand til og finder sig berettiget til at svare på det: er det ikke en uheldig udvikling? Så må det jo blive i bankernes interesse at give kortvarige lån i stedet for de mere langfristede, og er det ikke det, vi har oplevet i sommer med en uheldig udvikling af vor handelsbalance til følge?

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg er i virkeligheden ikke i stand til at besvare fru Dagmar Andreasens tillægsspørgsmål, for det ville fordre, at jeg var langt mere inde i en banks daglige liv, end jeg er og nogen sinde håber at komme. Der er vel nok nogen sandsynlighed for, at langvarige lån behandles noget lemfældigere end kortvarige lån; jeg forstod, at det var det, fru Dagmar Andreasen ikke ønskede skulle være tilfældet. Det kan jo have betydelig større effekt i skadelig henseende, hvis rentemarginalen bliver størst for de langvarige lån, mens de kortvarige lån, bl. a. hyppigt til forbrugsformål, vel må kunne betale den fulde rentemarginal, altså den højeste rentesats.

I øvrigt er jeg ude af stand til at kritisere eller kommentere tilsynets afgørelser, lige så lidt som jeg kan kritisere eller kommentere afgørelser, truffet af det normale monopoltilsyn i Nørregade, som man populært siger, da loven simpelt hen lægger myndigheden hos disse instanser med rekurs til monopolankenævnet og domstolene. En eventuel klage vil derfor gå denne vej og vil ikke passere mig.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til at foretage en gennemgang af forbrugsbeskatningen [af Aksel Larsen m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XII) findes i tillæg A. sp. 959, fremsættelsen i tidenden sp. 570).